

vi er nødsaget til at gå anderledes til værks. Formålet med lovforslaget her er nemlig også at skabe den nødvendige sikkerhed, for den er bestemt ikke til stede, når man slår op i Retsinformation.

Hvis fru Birthe Rønn Hornbech gerne vil have, at tingene fortsat skal eksistere ud fra en retshistorisk interesse, har Retsinformation det tilbud, at tingene kan blive markeret som værende historiske paragraffer, dvs. nogle, der ikke længere har nogen praktisk betydning, men som man f.eks. ved at studere forhistorien til og ved lovforberedende arbejde osv. kan have nytte af.

Hr. Aage Frandsen gjorde ganske rigtigt opmærksom på, at Stig Juul har fået en renaissance i forbindelse med dette forslag. Vi havde også gerne fundet mange andre kilder til en systematisk gennemgang af Danske Lov, men der er jo ikke så forfærdelig mange, der har brugt kræfter på det gennem årene, og derfor har vores væsentligste kilde naturligvis været Stig Juul. Det er ikke, fordi vi nødvendigvis tillægger hans vurderinger en særlig retsindholdsmæssig kvalitet, men det er dog trods alt sådan, at det er hans arbejde, der i dag står på reolen som det mest komplette.

Jeg skal takke for de meldinger, der i øvrigt har været, og erklærer mig enig med hr. Helge Bo Jensen i, at de sidste rester, der findes af enevælden, må vi ved fælles hjælp se at få ophævet. Hvad det angår, vil det være sådan, at hr. Helge Bo Jensen også i det næste lovforslag, vi skal behandle, kan finde megen inspiration til diskussionen om, hvorvidt vi også juridisk har ophævet enevælden. Vi mener jo alle sammen, at man gjorde det med 1849-grundloven og ikke mindst også senere med 1915-grundloven, men kigger man i mange af de paragraffer, som fortsat er gældende, må man sige, at juridisk er vi ikke helt færdige med enevælden endnu. Så hvis forslaget her kan medvirke til, at vi bliver det, har det også i sig selv et formål.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 202: Forslag til lov om ophævelse af forældede regler fra før 31. december 1870. (Ophævelse af de ældste love og retsfor skrifter, der er forældede og uden retlig betydning).

Af Kim Behnke (UP), Thorkild B. Fransgaard (UP) og Kirsten Jacobsen (UP).
(Fremsat 29/3 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Lovforslaget er en stort set uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 292, som blev fremsat den 26. maj sidste år, men ikke nåede at komme til første behandling.

Forslaget indgår i en række lovforslag, som forslagsstillerne har bebudet med det formål at rydde op i lovjunglen og især i ældre retsfor skrifter. Så vidt jeg forstår, er det forslagsstillerne opfattelse, at sådanne gamle retsfor skrifter generelt må anses for at være forældede og uden retlig betydning.

Jeg vil gerne medgive, at der formentlig eksisterer ældre retsfor skrifter, som ikke længere har nogen betydning, men ikke formelt er ophævet. Jeg mener dog, at den fremgangsmåde, som er valgt med dette lovforslag, slet ikke er holdbar. Ophævelsen af en eksisterende lov bør efter min opfattelse i givet fald ske med udtrykkelig henvisning til den lov, der skal ophæves, og ikke med en samlet henvisning til love og andre retsregler fra før 1870.

Hvis ældre lovgivning skal ophæves, forudsætter det, at der foretages en grundig gennemgang af lovgivningen, hvorefter der kan fremsættes lovforslag om ophævelse af de enkelte love, eller der kan ske en administrativ ophævelse af reglerne i de tilfælde, hvor dette er relevant.

Hvis der ikke foretages en grundig undersøgelse af hver enkelt retsforskrift, risikerer man at ophæve regler, der fortsat er gældende, og som trods deres alder vil kunne være af afgørende betydning i en konkret retssag.

Jeg må derfor tage afstand fra den foreslåede fremgangsmåde, hvor der reelt er lagt op til, at man ophæver en række love og andre retsfor skrifter, uden at man har overblik over, hvad det er for regler, der ophæves. Denne grønthøster-metode kan nemlig meget let komme til at gøre mere skade end gavn. En generel ophævelse af gamle retsfor skrifter vil således kunne skabe langt større retssikkerhedsmæssige problemer for borgerne end den omstændighed, at der måske findes nogle regler, som i dag må betragtes som overflødige.

Som sagt mener jeg, at ophævelse af ældre regler først bør ske efter en grundig gennemgang af disse regler; men spørgsmålet er, om resultatet af en sådan gennemgang kan stå mål med de kræfter, der nødvendigvis må lægges i arbejdet. Det stiller jeg mig umiddelbart meget tvivlende over for.

Vedrørende lovforslagets kapitel 2, hvor der foreslås ændringer i en række gældende love og retsfor skrifter, skal jeg blot bemærke, at sådanne ændringer efter min opfattelse, kun bør foretages efter en nærmere gennemgang og vurdering, og dette arbejde bør overlades til de pågældende ressortministerier. En vurdering af ældre lovgivning og stillingtagen til, om der inden for hver enkelt ministers område er regler, som bør ophæves, indgår som tidligere nævnt allerede i ministeriernes lovgivningsarbejde i dag.

Jeg har tidligere givet udtryk for en vis beundring over den store indsats, som forslagsstillerne har lagt for dagen i forbindelse med udarbejdelsen af disse lovforslag, og den ros, som jeg tidligere har udtalt, står jeg naturligvis ved; men dette lovforslag er nu alligevel gået lidt for hurtigt for forslagsstillerne. Den metode, der lægges op til, er ikke alene enkel, den er simpelt hen for enkel og vil som sagt føre til meget større usikkerhed om gældende ret end den usikkerhed, som forslagsstillerne hævder eksisterer i dag.

Regeringen kan derfor ikke stemme for lovforslaget.

Sandy Brinck (S):

Jeg skal heller ikke ved dette lovforslag tilføje yderligere kommentarer, men blot henvise til de overvejelser, jeg har gjort af generel karakter på

Socialdemokratiets vegne under behandlingen af lovforslag nr. L 175.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu ved jeg ikke, hvem der har bestemt rækkefølgen hernede af disse lovforslag, og jeg har altså ikke læst dem grundigt igennem, inden jeg kom her, men nu har der været tid til at sidde og læse dem, og jeg vil da sige, at jo længere vi når frem i forløbet, desto mere interessant bliver det at læse.

Dette er jo et herligt forslag. Det er herligt at læse de gamle regler set ud fra et historisk synspunkt. Hvis vi nu ophæver dem alle sammen, hvad så med alle dem, som hr. Kim Behnke har overset? Hvad med alle recesserne og ordinarserne, som jo også har haft betydning, og som man ikke specielt inden for det kirkelige område kan afvise har betydning også i dag, også ved vurdering af tjenestemandsløvgivning og den slags inden for det kirkelige? Det kan man bestemt ikke afvise.

Jeg synes, at hr. Kim Behnke selv har ført bevis for, hvorfor det er så vanskeligt, hvorfor det er rigtigt, hvad justitsministeren siger gang på gang, nemlig at det her skal gøres grundigt. Og er det så umagen værd?

Lad os nu bare tage Skt. Petri Kirke, den tyske menighed. De har åbenbart nogle privilegier, men dem kan man ikke finde. Så siger hr. Kim Behnke, at så skal der altså laves nogle nye – eller det har Kirkeministeriet vel sagt – og det skal der være den fornødne lovhjæmmel for. Jo, men hvorfor skulle Folketinget til at give lovhjæmmel for det, hvis det ikke netop er, fordi man ved, at der er nogle privilegier?

Det er jo en historisk betragtning. Og det har netop været sådan, at staten har pumpet masser af penge i Skt. Petri Kirke ud fra en historisk betragtning om, at denne kirke var noget særligt, og nu kunne vi altså ikke blive ved med at se på, at den forfaldt, og derfor står den nu helt pragtfuld. Jeg kan anbefale hr. Kim Behnke at tage derhen. Den har måske ikke retlig set nogen privilegier, men den har i hvert fald inden for den danske folkekirke i dag en særstilling.

Så er der også nogle kirkeritualer, som er nævnt, hvor man ikke ved, om de gælder endnu. Det viser jo også, må jeg sige til hr. Kim Behnke, at den der tidsregning med, at man bare kan sætte nogle unge jurister til at læse det igenem, hvor nogle starter med A og nogle starter med B, går altså ikke.

Det mest vidunderlige eksempel, som jævnligt kommer frem i fjernsynet i en TV-avis, sådan en gang hvert 25. år, når der kommer en ny journalist, er jo altså, at vi aldrig har indløst pantsætningen for Orkney- og Shetlandsøerne. Det er jo det allerbedste eksempel. Jeg kan ikke helt se, hvad det er, hr. Kim Behnke mener at vi skal; om vi på Norges vegne bare kan rende fra vores gæld. Jeg kan ikke helt se det.

Skulle vi ikke være enige om, at det er et pragtfuldt værk, men at det altså mest har historisk interesse. Som lovforslag kan vi ikke støtte det.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg skal henvise til, hvad jeg for en halv time siden sagde vedrørende behandling af L 175. De samme betragtninger gælder det her lovforslag.

Aage Frandsen (SF):

Undertiden har vi behandlinger i Folketinget af et beslutningsforslag på halvanden linje og fire linjers bemærkninger. Det kan give anledning til en lang debat og højlydt skænderi.

Somme tider i forbindelse med spørgsmål i Folketingssalen om onsdagen eller i spørgetimen om tirsdagen kan tilsvarende et enkelt spørgsmål give anledning til megen diskussion, og den afgrænsede tid sørger for, at diskussionen i hvert fald ikke løber længere.

I virkeligheden er det problemstillinger, der behandles ud fra noget, som man sådan set næsten ikke har undersøgt på forhånd, men som alle kan forholde sig til.

Det her forslag er meget kompliceret, og som det allerede er nævnt, er det et spørgsmål, om der er taget højde for det hele. Derfor gælder vores synspunkter i forhold til de tidligere forslag, men hvor vi nok må sige, at det her er nok det, vi er mest usikre på, for her tager man udgangspunkt i, at man ophæver det, men så siger, at der dog er undtagelser. Tør vi det? Når det gjaldt det første forslag, som vi behandlede, kunne vi da i hvert fald se, hvilke det var, og når det gjaldt det andet, så håber vi, at det var mange gamle ting.

Der var i øvrigt en enkelt ting, som hr. Kim Behnke ville bevare, nemlig monarkens revseseret. Vi er måske noget tvivlende over for, at det alene er monarken, der skal have revseseret.

Når vi ser på det her forslag, er det selvfølgelig et spørgsmål, om det hele er taget med, og som hr. Kim Behnke selv har været inde på tidli-

gere, så har man altså det problem med Retsinformation, nemlig om alle relevante informationer er dér. Derfor må man sige, at det her forslag ligesom de tidligere forslag er enormt interessant. Der er en masse oplysninger i det, og det gør i hvert fald, at det er noget, som vi kan bruge til noget, og det er også noget, som Justitsministeriet godt kunne bruge til noget.

Det er også noget med, at man kan sige, som også hr. Kim Behnke var inde på, at man altså andre steder, f.eks. i Norge, har valgt en anden metode, som har gjort, at man har ønsket at få ryddet op i det – om det skyldes norsk nøjagtighed, eller hvad det er, der gør sig gældende, skal jeg ikke kunne sige – og det kunne det her forslag jo så være et grundlag for, at man arbejdede videre med.

På et eller andet tidspunkt er det vel nok også sådan, at hr. Kim Behnkes engagement i sagen udtømmes. Hvis det ikke er andre, der arbejder videre med det, så sker der heller ikke mere. Og derfor synes jeg under alle omstændigheder, at justitsministeren kunne have det med i sine overvejelser, om det var noget, man skulle bruge tid på et tidspunkt.

Svend Aage Fauherholdt (DF):

Som det er sagt før, kunne hr. Peter Skaarup ikke være til stede i dag, og derfor skal jeg fremføre hans tale. Talen angående L 202 har faktisk det samme ordvalg, som man kan høre at andre ordførere i dag har brugt i næsten alle tre ordførertaler.

Selvfølger er vi også grundlæggende tilhænger af en lovsanering, og det er klart, at når lovforslaget skal bearbejdes i udvalget, ser vi ret positivt på det. Der er nok enkelte ting i det, som vi vil tage forbehold over for.

Helge Bo Jensen (EL):

Som det var tilfældet med de to tidligere forslag, er Enhedslisten også her positivt indstillet over for intentionen i forslaget, og vi kan tilslutte os opfordringen fra flere andre ordførere eller fra nogle andre ordførere til, at Justitsministeriet i hvert fald arbejder videre med en sanering på det her felt.

Jann Sjursen (KRF):

Jeg skal henvise til mine ordførerindlæg i de to foregående debatter og konkludere, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte forslaget fremsat af hr. Kim Behnke med flere.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (UP):

Som alle har været inde på, er det en genfrem-sættelse. Sidste samling nåede vi desværre ikke en førstebehandling. Det når vi så i den her samling, og så må vi se, hvor langt vi når med forslaget.

Blot for at der ikke er nogen, der skal have tvivl i deres sind, så er forslaget bygget op på en sådan måde, så § 1 er det operative. Det er dér, hvor en række gamle forordninger, plakater, traktater, konventioner osv. bliver ophævet, mens de punkter, der er nævnt under § 2, de 47 punkter, er ting, der ikke bliver ophævet.

Jeg ved, at flere, der har læst forslaget, har ringet mig op og været voldsomt oprevet. De havde læst et af punkterne under § 2 og sagt: Det har du da vel ikke tænkt dig at ophæve? Nej, det er lige præcis det, der ikke skal ophæves.

På samme måde er det sådan i forhold til en af justitsministerens bemærkninger, at vi vil under ingen omstændigheder – der har ministeren fuldstændig ret – krænke borgere, der eksempelvis har indgået aftaler osv. i tiltro til, at også gamle regler stadig væk gjaldt. Derfor har vi i forslag til kapitel 3, det er i overgangsbestemmelserne, § 13, lavet en bestemmelse om, at hvis parter har indgået aftaler efter de gamle regler, efter at de måtte være blevet ophævet, fordi de ikke længere har nogen betydning, skal de regler naturligvis fortsat respekteres.

Derfor har vi også i forhold til fru Birthe Rønn Hornbechs bekymring om, at borgerne kan blive krænket af det her, lavet en § 3, hvor alle skøder, pantebreve og tinglyste servitutter osv. naturligvis fortsat bliver respekteret, for formålet med forslaget er ikke at krænke borgernes retsstilling, tværtimod er formålet at skabe større klarhed.

Fru Birthe Rønn Hornbech nævner så sagen om gælden i forhold til pantsatte øer. Den sag har jeg ladet undersøge i Folketingets Finansudvalg, og det viser sig, at Danmark ingen hæftelser har længere. Det er den norske stat, der i dag hæfter for den gamle gæld, og så må de jo selv tage stilling til, om de ønsker at indfri den. Så Danmark har, hvad det angår, ikke længere nogen forpligtelse, selv om det var dansk område, dengang pantsætningen fandt sted.

Så var fru Birthe Rønn Hornbech inde på en række af de bestemmelser, der vedrører kirkens forhold, og det er da også noget af det, der har

givet mig flest rynker i panden, for vi vil jo under ingen omstændigheder træde noget trossamfund over tærne. Hvis et trossamfund en gang for flere hundrede år siden har fået nogle privilegier på dansk jord, så skal det være dem vel undt.

Men vi tog jo med grundloven fra 1849 et opgør med, at landet var regeret eller reguleret af privilegier, til at det i stedet for skulle være sådan, at tingene fremgik ved lov, og specielt sidste år i forbindelse med 150-års-jubilæet for grundloven var det jo i kirkelige kredse igen til diskussion, at vi i vores grundlov har en bestemmelse, hvor der står, at kirkens forhold ordnes ved lov. Det har vi så bare aldrig nogen sinde gjort, for der er ikke nogen, der har villet påtage sig den opgave at udskrive regler vedrørende kirken og kirkens handlinger.

Min personlige vurdering er, at i stedet for at vi har de her ting reguleret ved gamle kongelige privilegier, så burde det være i en retsstats interesse, at tingene er skrevet ned, ikke nødvendigvis i moderne sprog, hvis man vil beholde sprogbrugen, så for min skyld ingen alarm, bare det er på dansk, men sådan at det fremgår af en lovtæst, og ikke, som tilfældet er nu, hvor det er i form af gamle privilegier.

I forhold til Skt. Petri håber jeg, at fru Birthe Rønn Hornbech har set de grundige bemærkninger, der er på side 16, hvor der redegøres for, at der så sent som i lovforslag nr. L 8 i folketingsåret 1999-2000 skete en række ændringer i forhold til den situation.

Hr. Aage Frandsen spørger: Hvad skal der ske med det her, den dag hr. Kim Behnke ikke interesserer sig for det længere? Ja, hvor længe der er til det, afgør statsministeren, for lige så længe jeg har kontor her i bygningen, vil det være noget, der er en del af mit interessefelt, men jeg har da en forventning om, at andre vil føre arbejdet videre.

Jeg kan afsløre, at på nuværende tidspunkt har jeg haft henvendelse fra to personer. Den ene skulle skrive et afsluttende projekt, og den anden skulle netop i gang med en ph.d.-afhandling. Nu har vi tre forslag i dag, men for begges vedkommende var det det her forslag, de ønskede at tage udgangspunkt i.

Det, der gør det interessant, er jo at lave et skel fra 1. januar 1871, for det, der sker på det tidspunkt, er, at vi i Danmark overgår til at få Lovtidende, og det vil sige, at reglerne fra det tidspunkt er langt mere tilgængelige end alt det gamle.

Justitsministeren har så på et tidspunkt været så letsindig at skrive til mig i et svar på spørgsmål nr. S 604 fra 1999-2000, at når det gælder alt det, der ligger før 1. januar 1871, så kan man være rimelig sikker på, at det, der står i Retsinformation, er det gældende, i hvert fald er det det vigtige, der står dér. Det er det, der er taget udgangspunkt i i forhold til at skrive det her lovforslag, men vi har da selv fundet eksempler på, at det ikke er helt så nemt.

På side 10 i bemærkningerne bliver nævnt en »Cancellie-Plakat af 10. april 1795«. Det er nogle regler og bestemmelser om sikkerhed for offentlige stiftelsers midler, og der spørger vi først Justitsministeriet: Hvordan er det med dem? Justitsministeriet svarer så, at man ikke rigtig ved, hvordan det er, men man henviser til, at det må Finansministeriet tage sig af. Finansministeriet svarer så tilbage, at det ved de heller ikke, og til sidst må Justitsministeriet alligevel udrede og vurdere, at disse regler formentlig er bortfaldet.

Men altså både det konkrete ressortministerium, altså Finansministeriet, og Justitsministeriet må bruge lang tid på at finde ud af, om en sådan kancelliplakat fra 1795 overhovedet har relevans i dag.

Der er det min vurdering, at Folketinget med fordel kunne skabe den nødvendige klarhed ved at sige: Lad os slå en streg over alt det, der ligger og er ældre end fra dengang, da vi begyndte at bruge Lovtidende, med forbehold for de punkter, der konkret er nævnt her i § 2 og de efterfølgende paragraffer. Og så er der altså nogle opsamlingsparagraffer.

Så når justitsministeren siger, at det her ikke bare er forenklet, men at der er tale om en egentlig forenkling af problemstillingen, så må Justitsministeriet jo tage det her som en udfordring, som SF's ordfører også var inde på, sådan at man følger de her ting op og bruger muligheden for at gå ind og benytte en sådan metodik.

Så er der selve ønsket om, at hver enkelt bestemmelse skal ophæves i en konkret paragraf: Jamen hvis man når frem til en samlet oversigt, som der jo desværre ikke er nogen, der har i dag, men hvis man nåede frem til en sådan samlet oversigt, så ville man kunne benytte den metode, som vi har benyttet i L 175, som vi tidligere har behandlet i dag.

Men problemet har lige præcis været, at når man finder de her gamle bestemmelser, har de også afledte bestemmelser, hvor hovedparten

må konstateres at være uden nogen som helst form for betydning i dag.

Så har de af Tingets medlemmer, der har været inde og læse bemærkningerne, også måttet konstatere, at der rent faktisk er en del af de danske regler, som i dag er formuleret på tysk, oven i købet på gammeltysk og noget af det endda på plattysk. Det er ikke lettigængeligt, og det er også en uskik, at vi har regler, som vi hævder stadig væk er gældende, formuleret på et sprog, som er fuldstændig umuligt at læse i vore dage. Så dér burde det være sådan, at reglerne stod på moderne og tilgængeligt dansk, sådan at folk, når de slår op i lovgivningen, ved præcis, hvad der er gældende.

Men vi vil nu bruge den tid, der ligger foran os, til at gå i dybden med det her forslag, og vi håber da på, at der er andre end os, der føler et engagement og vil deltage aktivt i udvalgsarbejdet, og vi håber så, at vi må trække på ressourcer i Justitsministeriet hen over sommeren, sådan at vi kan komme i dybden med mange af de spændende bestemmelser, som vi har fundet frem.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er sikkert omsonst, men jeg har sådan et behov for at få hr. Kim Behnke til at forstå, hvor interessant det her er retshistorisk, men at det altså ikke kan lade sig gøre. Hr. Kim Behnke har nogle billeder på indersiden af hovedet, som ikke passer med den juridiske virkelighed.

Derfor vil jeg nu stille et spørgsmål, og jeg vil stærkt fraråde, at hr. Kim Behnke svarer på det i dag, men jeg vil bede ham gå hjem og undersøge det: Ønsker hr. Kim Behnke at ophæve de særlige privilegier, jøderne har? Gå hjem og undersøg det, vil jeg sige til hr. Kim Behnke, for vi kan tale om det, men lad være at svare her. Jøderne har nogle særlige privilegier.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 149:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af en offentlig domsdatabase.

Af Søren Søndergaard (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 16/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Beslutningsforslaget fra Enhedslisten går ud på at pålægge regeringen at etablere en offentlig domsdatabase med fri adgang for alle borgere inden udgangen af år 2002.

Lad mig starte med at slå fast, at jeg er helt enig i det, som er forslagsstillernes udgangspunkt. Også jeg mener, at der bør være den lettest mulige adgang til domstolenes afgørelser, og i nutidens samfund tilsiger det en elektronisk løsning. En fri og let tilgang til retsafgørelser er et nødvendigt led i et retssamfund, fordi det giver borgerne indblik i, hvad der er gældende ret, og hvorledes retsvæsenet fungerer.

Det var baggrunden for, at jeg i 1997 tog initiativ til at forsøge en ny model til etablering af en statslig domsdatabase. Hvor overvejelserne i det forløbne tiår især havde rettet sig mod etablering af en domsdatabase med redigerede retsafgørelser, valgte jeg at sigte mod at etablere en statslig domsdatabase i Retsinformation i form af en samling af uredigerede domme. Med uredigerede domme menes, at dommene ikke er forsynet med et forklarende hovedresumé, noter og redigeringer i domsteksterne, sådan som man kender det fra f.eks. Ugeskrift for Retsvæsenet.

En sagkyndig arbejdsgruppe under ledelse af professor, dr.jur. Mogens Koktvedgaard fik til opgave at gennemgå de mange spørgsmål af både praktisk, retlig og økonomisk art, som skal løses, før en sådan domsdatabase kan blive en realitet.

Arbejdsgruppens rapport fra 1998 indeholder en række løsningsforslag, som mandede ud i en anbefaling om, at der etableres en domsdatabase med gratis og ubegrænset adgang for alle private brugere.

Domstolsreformen i 1999 indebar som bekendt, at domstolene også i administrativ henseende blev uafhængige af statsmagten. I den for-

bindelse overgik også projektet med at offentliggøre domstolenes afgørelser i en domsdatabase fra Justitsministeriet til Domstolsstyrelsen.

Domstolsstyrelsen har oplyst over for mig, at Domstolsstyrelsens bestyrelse har besluttet at arbejde videre med oprettelsen af en domsdatabase med uredigerede domme fra Højesteret, landsretterne samt Sø- og Handelsretten.

Til brug for Domstolsstyrelsens overvejelser om indretning af domsdatabase har et konsulentfirma foretaget en undersøgelse af markedet for søgesystemer, der kan lette brugernes adgang til information i en domsdatabase.

Konsulentfirmaet har også vurderet omkostningerne til etablering og drift af databasen. Firmaet konkluderer, at det vil være uforholdsmæssigt dyrt at foretage den nødvendige anonymisering m.v. af dommene ved brug af de nuværende IT-systemer ved retterne. I stedet foreslår firmaet, at indlæggelsen af dommene bliver et integreret led i domstolens almindelige IT-sagsbehandlingssystemer.

I overensstemmelse med konsulentfirmaets anbefalinger forventer Domstolsstyrelsen at indrette systemet således, at der kan ske automatisk overførelse af dommene, evt. med nødvendig anonymisering fra domstolens sagsbehandlingssystemer til domsdatabase.

Denne løsning vil muliggøre en hurtig offentliggørelse, fordi der ikke skal foretages fornyet indtastning m.v. Herved imødekommes bl.a. pressens ønske om adgang til dommene kort tid efter domsafsigelsen. Samtidig er løsningen som nævnt relativt billig i drift.

Domstolsstyrelsen har endvidere oplyst, at man vil kunne indlægge de første domme i databasen om 3-5 år under forudsætning af de fornødne bevillinger. Den forholdsvis lange tidshorisont hænger sammen med, at der skal udvikles nye sagsbehandlingssystemer til domstolene, før det kan lade sig gøre at overføre dommene direkte til databasen.

Når Domstolsstyrelsen har besluttet at arbejde videre med en model med uredigerede domme i domsdatabase, skyldes det forskellige forhold. For det første vil man med redigerede afgørelser ikke på samme måde kunne integrere domstolens sagsbehandlingssystem med domsdatabase, hvilket i sig selv vil medføre større driftsomkostninger og en langsommere offentliggørelse.

For det andet vil redigering af dommene være en meget krævende opgave såvel ressourcemæssigt som fagligt. For at illustrere omfanget